

Jona Henriksen,
skrivari, Tórshavn.

49 ár. Bankakvinna í 17 ár — frá 1950 til 1967. Skrivari í KFUK, Tórshavn, frá 1967.

Býráðslimur í 4 ár — frá 1. januar 1967 til 1972, tá hon ikki lat seg stilla upp aftur.

Valevni javnaðarflóksins í Suðurstreymoyar valdomi til lögtingsvalins 1966 og 1970.

Valevni til fólkatingsvalið 1971. Limur av blaðnevnd SOSIALSINS í 12 ár.

FØROYA KVINNUR:

Vit taka medábyrgdina av almenna húsarhaldinum

Í útvarpsrøðu síni segði Jona Henriksen:

Tú vilt kanska siga: Hvat hava vit føroyingar við danska fólkatingsvalið at gera, val til ting í einum øðrum landi. Men hetta er einasta gongda leiðin so leingi stjórnarviðurskifti okkara ikki eru broytt. Nú hevur heimastýrislógin 25 ár á baki, henda av mótstøðumonnunum so háðaða og álopna lóg, enn roynist hon væl, eisini hjá hesum so mugu mótstøðumonnunum, tá teir ráða fyri borgum.

Vit liva í eini tíð, har ongin kann steingja seg inni og hava nóg mikið í sær sjálvum. Allur heimurin kemur hvørjum øðrum við sum onganíð fyrr, og tí hava viðurskiftini við aðrar tjóðir ovurhonds stóran týdning. Vit eru fámént og er tað ógjörlikt hjá okkum at hava sendimenn í øllum londum.

Kanska kundi hetta verið

hjálp við einum slíkum stovni í Keypmannahavn, men hann vildi neyvan rokkið langt, harafturimót vilja umboð okkara í fólkatinginum vera á staðnum, har tingingarnar fara fram og avgerðirnar verða tiknar og eisini leittari kunnu teir koma í samband við sendimenn aðra staðir frá. Eitt hevur eisini nóg at siga, at fólk hiðani eru við til samráðingarnar. Eisini megu vit ikki gloyma at vit, ið eru uttan fyri EF, fara nú at velja umboð til eitt land, ið er innanfyri. Tað vil aftur siga, at nógvar broytingar og nýggjar handilsavtalur megu fáast í lag.

Av hesum sást, at tað hevur stóran týdning hvørji umboð vit nú fáa á danatungu. Tað megu vera umboð, sum kunnu tala Føroya sok, tala soleiðis, at danir lurta og handla.

Her hevur flokkur okkara verið heppin við teimum monnum vit hava havt og hava. Altíð

eldhugaðir fyri málum okkara, kanska kemur tað av at vit eru ein livandi flokkur. Flokkur in, sum hevjaði arbeiðsfólkið frá at verða stættarleyst við ongunum rættindum eins og trælir til ein stætt sum aðrir. Gjøgnum hesi nógvu ár hevur verið strítt fyri hesum sama stætti, stig fyrri stig er framgongd vunnin og ofta hevur stættin góðgjórt, men enn er ikki rokkið á mál, langt frá, tá vit gevast ikki, men halda áfram við

stríðnum. Vit eru flokkurin, ið kom við teimum nógvu socialu ábótunum. Vit gloymdu ikki tey, sum vegna sjúku ella miss av uppihaldara komu at liva á livsins skuggasíðu. — Hesi vóru fyrr prísgevin næstingum og náðugum, livdu av teirra góðsku. Tað ljóðar so vakurt, at menniskju vísa hjartalag og hjálpssemi í slíkum føri, tá eitt vita vit, tað er altíð ólika leittari at geva enn at vera tann parturin. (Framhald á 5. síðu.)

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

16. PARTUR

Bob svaraði brævinum, hann hevði fingið. Hann helt ikki nógva um tey „ógvussluga“ orðini. Nei, honum hóvaði ikki at sýna fram kenslur sínar á slíkan hátt.

Nakrar dagar seinni fekk hann aftur bræv frá henni, og segði hon honum frá, at hon hevði funnið eina plantu við navninum Nitium Olaris.

— Eg havi onganíð havt stórvegis áhuga fyri plantufrøði, men just í skrivandi stund er eg komin eftir, at slík frøði veruliga er áhugaverd, skrivaði Manja.

— Og veit tú, Bob? Eg havi funnið eina livandi Nitium Olaris. Guðhjárað. Hvat er henda blóman ikki vøkur, Eg ynsk, at tú var her. So kundu vit havt hugnaligar samverur. Eg elsk teg, Bob. Elskar tú meg somuleiðis?

Hví eru kvinnur altíð so hugaðar at fáa just hat á at vita, hugsaði Bob, eftir at hava lesið brævið.

Men hann viðgækk, at mikil saknur var í Manju. Hann kenndi seg í einsemi.

At hugsa sær, at ein kundi sakna eina gentu so nógva!

Men hann var noyddur at hava viðhald í sama staði, hann hevði gjørt higartil. Hann hevði verið tveý størv. Annað var

á verksmíðjunum, og hitt í Hit House. Um kvöldarnar.

Umframt tað, hetta gav av sær, var hann noyddur at fáa til vega pening á annan hátt, til tess at hann kundi byrja lesnaðin til heysar. Lesnaðin til verkfrøðing. Hann var noyddur at hava tilhald á sama staði. Sjálvt um hann kundi hugsað seg hugnaligar gongutúrar saman við Manju um kvöldarnar í Jútlandi.

Men kortini, helt Bob. Kortini skuldi hon ikki halda, at hon hevði hann fullkomuliga. Hann taldist ikki millum ognar lutir hennara, um tað var so, hon helt.

Nei, hon skuldi trúgva umafur.

Eitt kvöldið, tá hann var liðugur at spæla í Hit House, og var á vegg til hús, kom hann fram við húsunum, har Manja búði.

Veruliga hevði hann ikki fyrri neyðini at ganga hesa leiðina. Men kortini. Tað sirmað. Luftin var vorðin ávirkað av tí gróðri, sum var í urtagarði harra Winters.

Bob fór yvir móti grindini til urtagarðin og hevði, seg niður at henni.

Innanfyri var hús, har hon búði. Hon, sum hann hevði vald sær.

Sannur tómlæki. Órógv kom á hann, tá hann hugsaði um

Manju, sum nú var so fjart frá honum.

Men hvat var hetta? Bráðliga festi hann eygað á ljósglæmu undir einum av gluggajöldunum!

Var hann farin skevur? Ella var tað afturkast av ljósinum á ljósspeyranum har skamt ifrá? Ella mundi tey bæði, Manja og faðir hennara, vera afturkomnir.

Hann lei upp grindina og trein innar í urtagarðin.

Leið kannandi at húsnum. Lógið. Tað fór honum bráðliga kalt eftir bakinum. Hann hugsaði. Kundi tað vera hasin — Magne Akre — sum hevði frama nýtt innbrot til tess at koma eftir ávisari leiðbening at koma til Jútlands!????

Framvegis hoyrdist onki ljóð. Óljóð.

Onkur fjaldi seg millum runnar.

— Nei, tað er bert hugflogið, sum ger seg galdandi, hugsaði Bob.

— Eg siggi bert yvir veruleikan. Hann hevði ljóðfar sitt til rættis á herðunum og kannað meiri.

Bráðliga var hann uttan vit!

Ein knýttur nevi hevði skuldi. Hann var sligin. Andlit hennara varð borað niður í sverðin.

Eitt skepilsli av einum manni bar skjótt at. Kannað lummar-

nar í buksum og jakka Bobs. Síðan flenti maðurin.

Endiliga hevði hann funnið tað, hann so leingi hevði leitað eftir. Bústaðin hjá Manju og harra Winter í Jútlandi.

Hann las á pappirinum fleiri ferðir. Hevði tað síðan aftur í lumman á jakka Bobs. Og hvarv!

Óseddur kundur hann kanna hópin av kvinnum, ungum gentum. Sum angaðu av frískleika. Men tær vóru óvitandi.

Akre gjørdist østur av at hugsa soleiðis.

Tær ungu, væl angandi genturnar. Allastaðni vóru tær. Hann skuldi seta í verk tiltøk. Framvegis var hann østur. Hann andaði djúpt. Eins og eitt dýr.

Har niðri var Manja. Dóttir ein mann, sum hevði vitnað í móti honum í rettarhólinum á sinni. Hon angaði av frískleika sum fáur.

Bert seyðjan ár. Ein órørd blóma.

Rebekka, Betty — og síðan Manja. Tær báðar fyrru vóru somuleiðis seyðjan ára gamlar.

Hví just seyðjan?

Magne Akre flenti fyrri seg sjálvan.

Ein hevði fyrri neyðini at bera skjótt at. Annars gjørdust tær ov gamlar! Blómurnar!

Hann leit niður móti tilhaldsstaði Manju.

Hann hevði annan av knýttu nevum sínum fram og lat hann upp.

Har skygdi nakað.

Tað var prýðiluxurin.

Prýðiluxurin hjá Manju. Akre leit upp móti mánalýsinum.

Helt fyrri: — Í morgin! Síðan knýtti hann nevan av nýggjum.

— Pápi! Í dag er tað, Bob kemur higar at vitja, segði Manja, meðan frøi lýsti av eini hennara.

— Vit kunnu fara niðan á jarnbreytastøðina.

Manja og harra Winter fóru til gongu. Teinurin niðan á jarnbreytastøðina var umleið 3 km.

Og har var Bob! Brosandi trein hann niður av trappuni á tokinum.

— Her eri eg. Tøkk fyrri, at eg varð boðin.

— Vælkomin, Bob!

Bob fór yvir til Manju og kysti hana á enníð.

Iðin og barnstætt kannaði hon plástrið, Bob hevði á pannuni.

— Hevði eg ikki havt hárið til verju, hevði tað verið verri vorðið, segði Bob.

— Ja, tað kann tú frøast um, helt Winter.

Kvöldið fyrri høvdu Manja og Bob talað um tað, Bob hevði verið fyrri.

Samsundis hevði Winter kannað gjølla, um Akre var har nærindis, men hevði ikki borið eygað við hann.

Tey fóru til gongu og høvdu bert gingið skamma stund, tá ein lögreglubilur steðgaði teimum.

— Harra Winter, segði ein lögreglumaður, í tí, hann steig út úr bilinum.

— Vit finga út vísa á gist-ingarhúsnum, at tygum vóru farin á jarnbreytastøðina. Just nú hava vit fingið boð frá lög-regluni í Keypmannahavn, sum tygum óivað fara at fegnast um.

— Hvørji eru boðini?

— Ávisur maður er eftir tygum og dóttir tygura, men hevur lögreglan í hoveðastaðnum sett í verk tiltøk. Eg haldi, at tað gongur bert lítil løta, so spraklar maðurin í nót lögreglunnar.

— Eru tygum visur í tí?

Spurdi Winter.

(Framhald)